

TAHEREH MAFI

VERTROUW
ME

Blossom
BOOKS

EERDER VERSCHENEN IN DE TOUCHING JULIETTE-TRILOGIE:

Vrees me (deel 1)

Verwoest me (deel 1,5)

Breek me (deel 2)

Versplinter me (deel 2,5)

Twitter mee: #Vertrouwme

NUR 285/GGP031401

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIII Tahereh Mafi

First published by Harper, an imprint of HarperCollinsPublishers

Oorspronkelijke titel: *Ignite Me*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Colin Anderson

Opmaak omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Voor mijn lezers. Voor jullie liefde en support. Deze is voor jullie.

Ik ben een zandloper.

Mijn zeventien jaren zijn weggestroomd en hebben me van binnen bedolven. Mijn benen voelen alsof ze met zand gevuld zijn en onbeweeglijk vastzitten; mijn hoofd stroomt over van korreltjes besluiteloosheid, nooit gemaakte keuzes, steeds ongeduldiger terwijl de tijd langzaam uit mijn lichaam wegsijpelt. De kleine wijzer van de klok tikt me aan om één en twee, drie en vier uur, fluistert: hallo, kom overeind, sta op, het is tijd, dus

word wakker

word wakker

‘Word wakker,’ fluistert hij.

Een scherpe ademteug en ik ben wakker maar nog niet op, verrast maar niet bang. Ik staar in de wanhopig groene ogen die te veel te goed lijken te weten. Aaron Warner Anderson staat over me heen gebogen, zijn bezorgde ogen kijken me onderzoekend aan en zijn hand zweeft vlak boven me, alsof hij op het punt stond me aan te raken.

Hij schiet achteruit.

Zonder met zijn ogen te knippen staart hij me aan, terwijl zijn borst rijst en daalt.

‘Goedemorgen,’ zeg ik voorzichtig. Ik ben onzeker over mijn stem, het tijdstip en de dag, over deze woorden die over mijn lippen komen en het lichaam dat me omhult.

Ik zie dat hij een wit overhemd draagt, half ingestopt in zijn gek genoeg totaal niet gekreukelde zwarte broek. Zijn mouwen zijn omgeslagen en opgestroopt tot boven zijn ellebogen.

Zijn glimlach lijkt hem haast pijn te doen.

Ik hijs mezelf overeind tot ik zit en Warner stapt opzij om me ruimte te geven. Ik moet mijn ogen even dichtdoen om de plotselinge duizeligheid te laten zakken, maar ik dwing mezelf stil te blijven zitten tot het gevoel is weggetrokken.

Hoewel ik moe ben en slap van de honger, lijkt er los van wat vage pijnjes niets met me aan de hand te zijn. Ik leef. Ik adem, knipper, voel me mens en ik weet precies waarom.

Ik kijk hem aan. ‘Je hebt m’n leven gered.’

Iemand schoot me in de borst.

Warners vader joeg een kogel door mijn lijf en nog altijd voel ik de echo’s van het schot. Als ik me concentreer, kan ik het precieze moment waarop het gebeurde opnieuw beleven. De pijn: zo heftig, zo ondraaglijk. Dit zal ik nooit vergeten.

Dan zuig ik geschrokken mijn adem in.

Eindelijk dringt de vertrouwde vreemdheid van deze kamer tot me door en onmiddellijk word ik overmand door een paniek die schreeuwt: ik ben niet wakker geworden waar ik in slaap viel. Mijn hart bonkt en ik deins achteruit, weg bij hem, tot ik mijn rug stoot tegen het hoofdeind van het bed, me vastklem aan deze lakens, probeer niet te staren naar de

kroonluchter die ik me zo goed herinner...

‘Het is oké,’ zegt Warner. ‘Alles is in orde...’

‘Wat doe ik hier?’ Paniek, paniek. Doodsangst benevelt mijn bewustzijn. ‘Waarom heb je me weer hierheen gebracht?’

‘Juliette, alsjeblieft, ik zal je geen pijn doen...’

‘Waarom heb je me dan hier gebracht?’ Mijn stem staat op het punt te breken en ik moet alles uit de kast halen om verstaanbaar te blijven. ‘Waarom heb je me teruggebracht naar deze hel...’

‘Ik moest je verstoppen.’ Hij blaast zijn adem uit, kijkt omhoog naar de muur.

‘Wat? Waarom?’

‘Niemand weet dat je nog leeft.’ Hij draait zich weer om en kijkt me aan. ‘Ik moest terug naar het hoofdkwartier. Ik moest doen alsof alles weer normaal is en mijn tijd raakte op.’

Ik dwing mezelf de angst achter slot en grendel op te bergen.

Daarna bestudeer ik zijn gezicht, analyseer zijn geduldige, ernstige toon. Ik herinner me hem gisteravond – het moet gisteravond geweest zijn – ik herinner me zijn gezicht, herinner me dat hij in het donker naast me lag. Hij was zacht en lief en aardig en hij heeft me gered, mijn leven gered. Waarschijnlijk was hij het die me naar bed droeg. Me instopte en naast me ging liggen. Dat moet hij zijn geweest.

Dan kijk ik omlaag naar mijn lichaam en het dringt tot me door dat ik schone kleren aanheb, nergens bloedvlekken of gaten of wat dan ook, en ik vraag me af wie me heeft gewassen, wie me heeft omgekleed, en ineens ben ik bang dat dat ook Warner was.

‘Heb je...’ Aarzelend strijk ik langs de zoom van het shirt dat ik draag. ‘Heb je... Ik bedoel... Mijn kleren...’

Hij glimlacht. Hij staart me aan tot ik ervan bloos en ik besluit dat ik

hem haat, een beetje, maar dan schudt hij zijn hoofd. Bekijkt zijn handpalmen. ‘Nee,’ antwoordt hij. ‘Dat hebben de meisjes gedaan. Ik heb je alleen naar bed gedragen.’

‘De meisjes,’ fluister ik verward.

De meisjes.

Sonya en Sara. Zij waren er ook, de tweelinggenezers, zij hebben Warner geholpen. Ze hebben hem geholpen mij te redden omdat hij de enige is die me kan aanraken, de enige in de hele wereld die hun helen- de krachten op een veilige manier naar mijn lichaam kon overbrengen.

Mijn gedachten staan in brand.

Waar zijn de meisjes wat is er gebeurd met de meisjes en waar is Anderson en de oorlog en o nee wat is er gebeurd met Adam en Kenji en Castle en ik moet opstaan ik moet opstaan ik moet opstaan ik moet dit bed uit en aan de slag

maar

ik probeer overeind te komen en Warner vangt me op. Mijn evenwicht is zoek, wankel; nog altijd heb ik het gevoel dat mijn benen vastgeklonken zijn aan dit bed en plotseling lukt zelfs ademen me niet meer, ik zie vlekken voor mijn ogen en voel me slap.

Moet opstaan. Moet weg.

Kan niet.

‘Warner.’ Mijn ogen speuren paniekerig zijn gezicht af. ‘Wat is er gebeurd? Hoe staat het met de gevechten?’

‘Alsjeblieft.’ Hij pakt me bij mijn schouders. ‘Doe het voorzichtig aan. Je moet eerst iets eten...’

‘Vertel me...’

‘Wil je niet eerst iets eten? Douchen misschien?’

‘Nee,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Ik moet het nu weten.’

Eén tel. Twee, drie.

Een diepe ademteug van Warner. En nog een miljoen. Rechterhand over linker, draaiend aan de ring van jade om zijn pink, om en om en om en om tot hij zegt: ‘Het is voorbij.’

‘Wat?’ Ik zeg het woord, maar er komt geen geluid over mijn lippen. Ik voel me verdoofd. Knipper maar zie niets.

‘Het is voorbij,’ herhaalt hij.

‘Nee.’ Ik blaas het woord uit, blaas de onmogelijkheid weg.

Hij knikt. Hij is het niet met me eens.

‘Nee.’

‘Juliette.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Nee. Nee. Doe niet zo stom,’ zeg ik. ‘Doe niet zo belachelijk,’ zeg ik tegen hem. ‘Lieg verdomme niet tegen me,’ maar nu klinkt mijn stem opeens hoog en gebroken en beverig en ‘Nee,’ hijg ik, ‘nee, nee, nee...’

Deze keer lukt het me wel om op te staan. Mijn ogen vullen zich in rap tempo met tranen en ik knipper en knipper, maar de wereld is één grote chaos en toch wil ik lachen, want het enige waaraan ik kan denken is hoe vreselijk en prachtig het is: dat onze ogen de waarheid verdoezelen wanneer die te ondraaglijk is om te zien.

De vloer is hard.

Dat is een feit, weet ik, want plotseling ligt die vloer tegen mijn gezicht aangedrukt en Warner probeert me aan te raken maar ik geloof dat ik schreeuw en zijn handen wegsla, want ik ken het antwoord al. Ik moet het antwoord al weten, want ik voel de afschuw opborrelen en mijn ingewanden protesteren, maar ik vraag het toch. Hoewel ik al plat lig, slaag ik er op de een of andere manier in om te kantelen. De gaten in mijn hoofd scheuren open en ik staar naar een plekje op het tapijt nog

geen drie meter bij me vandaan en ik weet niet eens of ik nog wel leef
maar ik móét het hem horen zeggen.

‘Waarom?’ vraag ik.

Het is maar één woordje. Dom en simpel.

‘Waarom zijn de gevechten voorbij?’ Ik haal geen adem meer, spreek
niet eens echt; ik spel alleen de woorden met mijn lippen.

Warner kijkt me niet aan.

Hij kijkt naar de muur, de vloer, de lakens, hoe zijn knokkels eruit-
zien als hij zijn vuisten balt, maar niet naar mij. Naar mij wil hij niet kij-
ken, en zijn volgende woorden zijn zo, zo zacht.

‘Omdat ze dood zijn, lieverd. Ze zijn allemaal dood.’

TWEE

Mijn lichaam gaat op slot.

Mijn botten, mijn bloed, mijn hersens: ze vriezen vast, worden getroffen door een plotselinge, onbeheersbare verlamming die zich zo snel door mijn lijf verspreidt dat ik geen lucht meer lijk te kunnen krijgen. Piepend en hijgend haal ik adem, met veel moeite. De muren blijven maar voor mijn ogen heen en weer zwaaien.

Warner trekt me naar zich toe.

‘Laat me los,’ schreeuw ik, maar o, dat gebeurt alleen in mijn fantasie, want mijn lippen doen het nu ook niet meer en mijn hart is ermee uitgescheiden en mijn hoofd is voor de rest van de dag verrot en mijn ogen, mijn ogen... ik geloof dat mijn ogen bloeden.

Warner fluistert woorden van troost die ik niet kan verstaan en heeft zijn armen om me heen geslagen, probeert me met puur fysieke kracht bij elkaar te houden, maar het heeft geen zin.

Ik voel niets.

Warner sust me, wiegt me, en pas dan dringt tot me door dat ik een afschuwelijk, oorverdovend geluid maak terwijl de pijn mijn lijf aan

flarden scheurt. Ik wil iets zeggen, protesteren, Warner beschuldigen, verantwoordelijk stellen, een leugenaar noemen, maar ik kan niet praten, kan geen woorden vormen, alleen geluiden die zo meelijwekkend zijn dat ik me er bijna voor schaam. Snel maak ik me los uit zijn armen en hap naar lucht, buig voorover, duw mijn handen tegen mijn maag.

‘Adam.’ Bijna verslik ik me in zijn naam.

‘Juliette, alsjeblieft...’

‘Kenji.’ Nu hyperventileer ik in het tapijt.

‘Alsjeblieft, lieverd, laat me je helpen...’

‘En James dan?’ hoor ik mezelf vragen. ‘Hij moest in Omega Point achterblijven... Hij m-mocht niet m-mee...’

‘Alles is vernietigd,’ zegt Warner langzaam, zacht. ‘Alles. Ze hebben een paar van jullie mensen gemarteld totdat ze de exacte locatie van Omega Point doorgaven. Daarna hebben ze de hele zaak gebombardeed.’

‘O, nee...’ Met één hand voor mijn mond staar ik zonder met mijn ogen te knippen naar het plafond.

‘Het spijt me zo. Je hebt geen idee hoezeer het me spijt.’

‘Leugenaar,’ fluister ik met gif in mijn stem. Ik ben kwaad en gemeen en het kan me geen ruk schelen. ‘Het spijt je helemaal niet.’ Ik kijk Warner lang genoeg aan om in zijn ogen een flits van pijn te zien verschijnen en weer verdwijnen.

Hij schraapt zijn keel. ‘Het spijt me,’ herhaalt hij, zacht maar duidelijk. Hij pakt zijn jasje van de kapstok vlakbij, waar hij het had opgehangen, en trekt het zwijgend aan.

‘Waar ga je naartoe?’ Meteen voel ik me schuldig.

‘Je hebt tijd nodig om dit te verwerken en daarbij heb je duidelijk geen behoefte aan mijn gezelschap. Ik ga aan de slag met wat dingen tot

je klaar bent om te praten.’

‘Zeg me alsjeblieft dat je het mis hebt.’ Mijn stem breekt. Mijn adem blijft steken. ‘Zeg me dat er een kans bestaat dat je het misschien mis hebt...’

Warner staart me aan; het lijkt een eeuwigheid te duren. ‘Als er ook maar de geringste kans bestond om je deze pijn te besparen,’ zegt hij ten slotte, ‘had ik die gegrepen. Je moet weten dat ik het nooit zou hebben gezegd als het niet absoluut zeker was.’

En dit – deze oprechtheid – is wat me uiteindelijk in tweeën breekt.

Want de waarheid is zo ondraaglijk dat ik liever had gewild dat hij een leugentje had opgedist.

Ik kan me niet herinneren wanneer Warner is weggegaan.

Ik kan me niet herinneren hoe hij vertrok of wat hij zei. Het enige wat ik weet, is dat ik hier nu wel lang genoeg opgekruld op de vloer heb gelegen. Lang genoeg, want mijn keel is droog, mijn lippen zijn gesprongen en mijn hoofd bonkt intussen net zo hard als mijn hart.

Langzaam ga ik overeind zitten en ik voel mijn hersens kantelen in mijn schedel. Het lukt me om op het bed te kruipen en daar te gaan zitten, nog altijd verdoofd maar niet zo heel erg meer. Ik trek mijn knieën tegen mijn borst.

Een leven zonder Adam.

Een leven zonder Kenji, zonder James en Castle en Sonya en Sara en Brendan en Winston en iedereen van Omega Point. Mijn vrienden, allemaal vernietigd met één druk op de knop.

Een leven zonder Adam.

Ik zet me schrap, wacht tot de pijn wegtrekt.

Dat gebeurt niet.